

lagde Hovedet paa Siden og gav sig til i dyb Tankefuldhed at stirre op mod Loftet. Efter nogen Tids Forløb rejste hun sig og gik hen og lagde sig op ad Moderen.

„Mo'er,“ sagde hun sagte. „Kan du huske hende den fine Dame, som var her den Dag, . . . hende, som legede med mig ude i Haven?“

„Det kan jeg vel nok, mit Barn. Du har jo talt om hende saa ofte.“

„Jamen, kan du huske, Mo'er, at hun sagde, jeg skulde komme ind til Kø'ham, saa skulde jeg faa den store Dukke, sa'e hun. Jeg maatte gjerne være inde hos hende altid . . . og jeg maatte ogsaa faa Dukkestuen, sa'e hun.“

„Det gjorde hun vist ikke. Dér siger du vist igen noget, der ikke er rigtig sandt, Sigrid,“ sagde Hansine og saa' irettesættende paa hende.

Barnet blev rød i Kinderne og sænkede Blikket mod Gulvet.

„Det er ikke for det . . . du kunde maaske have godt af at komme lidt bort,“ vedblev Hansine lidt efter. „Saa lærte du da ikke saa mange slemme Ting og kunde komme til at passe lidt bedre paa dine Klæder.“

Ved disse Moderens Ord, der pludselig bragte